

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 13. julija 2006*

V zadevi C-438/04,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, ki ga je vložilo Cour d'appel de Bruxelles (Belgija) z odločbo z dne 14. oktobra 2004, ki je prispela na Sodišče 19. oktobra 2004, v postopku

Mobistar SA

proti

Institut belge des services postaux et des télécommunications (IBPT),

ob udeležbi

Belgacom Mobile SA,

Base SA,

* Jezik postopka: francoščina.

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi C. W. A. Timmermans, predsednik senata, R. Schintgen, P. Kūris (poročevalec), G. Arestis in J. Klučka, sodniki,

generalna pravobranilka: C. Stix-Hackl,
sodna tajnica: K. Sztranc, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 20. oktobra 2005,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Mobistar SA F. Louis in A. Vallery, odvetnika,

- za Institut belge des services postaux in des télécommunications (IBPT) S. Depré, C. Janssens in S. Adam, odvetniki,

- za Belgacom Mobile SA D. Van Liedekerke, odvetnik,

- za Base SA A. Verheyden in Y. Desmedt, odvetnika,

- za italijansko vlado I. M. Braguglia, zastopnik, skupaj s P. Gentilijem, avvocato dello Stato,

- za ciprsko vlado D. Lysandou, zastopnik,

- za litovsko vlado D. Kriauciūnas, zastopnik,

- za vlado Združenega kraljestva M. Bethell, zastopnik, skupaj s K. Smith in G. Peretzem, barristers,

- za Komisijo Evropskih skupnosti D. Maidani in M. Shotter, zastopnika,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 23. marca 2006

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago Direktive 2002/21/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (okvirna direktiva) (UL L 108,

str. 33, v nadaljevanju: Okvirna direktiva) ter Direktive 2002/22/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami (Direktiva o univerzalnih storitvah) (UL L 108, str. 51, v nadaljevanju: Direktiva o univerzalnih storitvah).

- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo Mobistar SA (v nadaljevanju: Mobistar) in Institut belge des services postaux et des télécommunications (belgijski inštitut za poštne storitve in telekomunikacije, v nadaljevanju: IBPT), pravno osebo javnega prava, zaradi odločbe z dne 16. septembra 2003, s katero je IBPT za obdobje od 1. oktobra 2002 do 1. oktobra 2005 določil strošek vzpostavitve, ki ga mora plačati mobilni operater prejemnik številke v primeru prenosa številke od enega operaterja na drugega (v nadaljevanju: sporna odločba).

Pravni okvir

Skupnostna ureditev

- 3 Direktiva 97/33/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. junija 1997 o medomrežnem povezovanju v telekomunikacijah glede zagotavljanja univerzalne storitve in medobratovalnosti z uporabo načel zagotavljanja odprtosti omrežij (ONP) (UL L 199, str. 32), kot je bila spremenjena z Direktivo 98/61/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. septembra 1998 (UL L 268, str. 37, v nadaljevanju: Direktiva 97/33), je bila z Okvirno direktivo razveljavljena 25. julija 2003. V skladu z njenim členom 1, prvi odstavek, je Direktiva 97/33 vzpostavljala regulativni okvir, ki v Evropski skupnosti zagotavlja medomrežno povezovanje telekomunikacijskih omrežij, in zlasti medobratovalnost storitev, ter izvajanje univerzalne storitve v okolju odprtih in konkurenčnih trgov.

4 Člen 2(1)(a) te direktive je pojem „medomrežno povezovanje“ opredeljeval kot „fizično in logično povezovanje telekomunikacijskih omrežij, ki jih uporablja ista ali druga organizacija, da omogoči uporabnikom iz ene organizacije komunikacijo z uporabniki iz iste ali druge organizacije ali dostop do storitev, ki jih zagotavlja druga organizacija“.

5 Člen 7 iste direktive je določal načela oblikovanja cen medomrežnega povezovanja in urejal sisteme stroškovnega računovodstva na področju medomrežnega povezovanja. Priloga IV k tej direktivi je vsebovala „seznam primerov elementov pristojbin za medomrežno povezovanje“. Ta priloga je med drugim določala, da lahko „[p]ristojbine za medomrežno povezovanje v skladu z načelom sorazmernosti vključujejo pravičen del povezanih in skupnih stroškov in stroškov, nastalih zaradi zagotavljanja enakega dostopa, prenosljivosti številke in spoštovanja bistvenih zahtev (ohranitev celovitosti omrežja, varnost omrežja v nujnih primerih, medobratovalnost storitev in varstvo podatkov)“.

6 Člen 12(5) Direktive 97/33 je določal:

„Nacionalni regulativni organi vzpodbujajo čimprejšnjo vzpostavitev storitve prenosljivosti številke operaterja, ki naročniku, ki tako zahteva, omogoča, da ohrani svojo(-e) številko(-e) v javnem fiksnem telefonskem omrežju in v digitalnem omrežju z integriranimi storitvami (ISDN), neodvisno od podjetja, ki storitev izvaja, na specifični lokaciji pri geografskih številkah in na vsaki lokaciji pri negeografskih številkah, in zagotovijo, da bo ta storitev na voljo najpozneje 1. januarja 2000, oziroma, v državah, ki so upravičene do dodatnega prehodnega obdobja, takoj ko je to mogoče po tem datumu, vendar najpozneje dve leti po poznejšem datumu, določenem za popolno liberalizacijo storitev govorne telefonije.

Da bi zagotovili, da bodo pristojbine, ki jih plača potrošnik, primerne, nacionalni regulativni organi poskrbijo, da so tarife za medomrežno povezovanje v zvezi z zagotavljanjem te storitve primerne.“

- 7 Za vsa omrežja in storitve prenosa je bil sprejet nov pravni okvir v obliki štirih direktiv, in sicer poleg Okvirne direktive in Direktive o univerzalnih storitvah še Direktiva 2002/19/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o dostopu do elektronskih komunikacijskih omrežij in pripadajočih naprav ter o njihovem medomrežnem povezovanju (Direktiva o dostopu) (UL L 108, str. 7, v nadaljevanju: Direktiva o dostopu) in Direktiva 2002/20/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o odobritvi elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev (Direktiva o odobritvi) (UL L 108, str. 21, v nadaljevanju: Direktiva o odobritvi).

- 8 Člen 30 Direktive o univerzalnih storitvah določa:

„1. Države članice zagotovijo, da lahko vsi naročniki javno dostopnih telefonskih storitev, vključno z mobilnimi storitvami, ki tako zahtevajo, ohranijo svojo(-e) številko(-e) neodvisno od podjetja, ki storitev izvaja, v naslednjih primerih:

a) pri geografskih številkah na specifični lokaciji; in

b) pri negeografskih številkah na vsaki lokaciji.

Ta odstavek se ne uporablja za prenos številke med omrežji, ki zagotavljajo storitve na fiksni lokaciji, in mobilnimi omrežji.

2. Nacionalni regulativni organi zagotovijo, da je oblikovanje cen za medomrežno povezovanje v zvezi z zagotavljanjem prenosljivosti številke stroškovno naravnano in da morebitne neposredne pristojbine za naročnike nimajo zaviralnega učinka na uporabo teh zmogljivosti.

3. Nacionalni regulativni organi ne naložijo maloprodajnih tarif za prenos številke na način, ki bi izkrivljala konkurenco, na primer z določitvijo posebnih ali skupnih maloprodajnih tarif.“

9 Člen 4(1) Okvirne direktive določa:

„Države članice poskrbijo, da so na nacionalni ravni na voljo učinkoviti mehanizmi, po katerih ima vsak uporabnik ali podjetje, ki zagotavlja elektronska komunikacijska omrežja in/ali storitve ter je prizadet z odločbo nacionalnega regulativnega organa, pravico do pritožbe zoper odločbo pri pritožbenem organu, ki je neodvisen od udeleženi strank. Ta organ, ki je lahko sodišče, mora imeti ustrezno strokovno znanje in izkušnje, da lahko izpolni svoje naloge. Države članice zagotovijo, da se vsebina same zadeve primerno upošteva in da je na voljo učinkovit pritožbeni mehanizem. Do končanja vsakega takega pritožbenega postopka velja odločba nacionalnega regulativnega organa, razen če pritožbeni organ ne odloči drugače.“

Nacionalna ureditev

- 10 S sporno odločbo, ki je bila sprejeta na podlagi belgijskega zakona z dne 17. januarja 2003 o statutu regulatorja belgijskih sektorjev pošte in telekomunikacij (Moniteur belge z dne 24. januarja 2003, v nadaljevanju: zakon z dne 17. januarja 2003) in kraljevega odloka z dne 23. septembra 2002 o prenosljivosti številke končnih uporabnikov javnosti ponujenih storitev mobilnih telekomunikacij (Moniteur belge z dne 1. oktobra 2002, v nadaljevanju: kraljevi odlok z dne 23. septembra 2002), je IBPT, nacionalni regulativni organ v smislu člena 2(g) Okvirne direktive, strošek vzpostavitve na uspešno preneseno mobilno številko z enega operaterja na drugega določil na 3,86 EUR za enostavno postavitve in na 23,41 EUR za zapleteno postavitve, in sicer za obdobje od 1. oktobra 2002 do 1. oktobra 2005. V skladu s členom 19 zgoraj navedenega kraljevega odloka je bil ta strošek določen na podlagi koncepta „teoretični stroški učinkovitega mobilnega operaterja“. Iz točke 4 sporne odločbe izhaja, da ta referenčni operater ni nujno tisti, katerega stroški so najnižji, temveč tisti, ki ga je treba šteti za konkurenčnega v okviru skupine primerljivih okolij. Pri sprejetju sporne odločbe je IBPT upošteval informacije, ki so jih posredovale družbe Mobistar, Belgacom Mobile SA (v nadaljevanju: Belgacom Mobile) in Base SA (v nadaljevanju: Base), torej trije mobilni operaterji, ki delujejo v Belgiji.
- 11 Kraljevi odlok z dne 23. septembra 2002 med drugim vsebuje določbe o porazdelitvi stroškov, ki jih nosijo obratovalci omrežja v povezavi s prenosom mobilnih telefonskih števil. Razlikuje štiri vrste stroškov: stroške, vezane na izvajanje prenosljivosti, stroške vzpostavitve na vod ali na številko (v nadaljevanju: stroški vzpostavitve), stroške, vezane na banko referenčnih podatkov, ter stroške prometa, vezane na prenosljivost (v nadaljevanju: stroški prometa).
- 12 Člen 18 tega kraljevega odloka stroške vzpostavitve sistema opredeljuje kot „enkratni dodatni strošek, ki nastane zaradi prenosa ene ali več mobilnih števil, poleg stro-

škov, vezanih na prenos strank brez prenosljivosti številke na drugega operaterja ali izvajalca mobilnih storitev, ali za prenehanje zagotavljanja storitve“.

- 13 V skladu s členom 19 navedenega kraljevega odloka „stroške vzpostavitve na vod ali na številko [...] določa [IBTP] na podlagi teoretičnih stroškov učinkovitega mobilnega operaterja. Zneski, ki jih [IBTP] določi za kritje stroškov vzpostavitve na vod ali na številko [...] so stroškovno naravnani.“
- 14 Iz predložitvene odločbe izhaja, da so sporni samo stroški vzpostavitve, ki jih nosi operater omrežja mobilne telefonije, od katerega je telefonska številka prenesena (v nadaljevanju: operater dajalec številke). Operater dajalec številke lahko mobilnemu operaterju, na katerega je prenesena mobilna telefonska številka (v nadaljevanju: operater prejemnik številke), zaračuna stroške vzpostavitve do višine zneska, ki ga je določil IBPT. Ta znesek je najvišji znesek, tako da se mobilni operaterji lahko dogovorijo o nižjem. Nasprotno pa operater dajalec številke načeloma lahko zahteva znesek, ki ga je določil IBPT, čeprav so njegovi dejanski stroški vzpostavitve nižji.
- 15 V skladu s členom 11 kraljevega odloka z dne 23. septembra 2002 operater dajalec številke ne more zahtevati nadomestila od končnega potrošnika, ki prenese svojo številko. Operater prejemnik številke pa od tega uporabnika za prenos njegove številke ne more zahtevati nadomestila, višjega od 15 EUR.
- 16 Končno, v skladu s členom 18 tega kraljevega odloka so stroški prometa „dodatni stroški, ki v omrežju nastanejo zaradi klicev na prenesene številke, v primerjavi s klici na neprenesene številke“. Te stroške prometa mora operaterju dajalcu številke sorazmerno povrniti operater omrežja, v katerem se generira klic, ki klic zaračuna končnemu uporabniku.

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

- 17 Družba Mobistar je zoper sporno odločbo vložila tožbo pri Cour d'appel de Bruxelles, pri čemer je navajala, da so stroški, določeni s to odločbo, previsoki. Družba Mobistar je tožbo vložila proti IBPT, družbi Belgacom Mobile in družbi Base. V nasprotju z družbo Mobistar, družba Belgacom Mobile meni, da navedeni stroški niso dovolj visoki, medtem ko družba Base, ki podpira predloge družbe Mobistar, zatrjuje, da sta kraljevi odlok z dne 23. septembra 2002 in posledično sporna odločba, katere podlaga je, nezakonita, pri čemer zlasti navaja nespoštovanje člena 30(2) Direktive o univerzalnih storitvah.
- 18 Cour d'appel de Bruxelles je ugotovilo, da je treba šteti, da ima sporna odločba učinke ukrepa, s katerim je za prenos številke določena skupna najvišja cena, zaradi česar je od te cene s soglasjem operaterja dajalca številke mogoče odstopati le navzdol, in meni, da je utemeljenost tožbe odvisna od odgovorov na različna vprašanja glede zakonitosti kraljevega odloka z dne 23. septembra 2002, ki je pravna podlaga navedene odločbe.
- 19 V teh okoliščinah je Cour d'appel de Bruxelles prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Kar zadeva storitev prenosljivosti števil, določeno v členu 30 Direktive [o univerzalnih storitvah]:

- a) ali se člen 30(2) Direktive [o univerzalnih storitvah], ki določa, da nacionalni regulativni organi zagotovijo, da je oblikovanje cen za medomrežno povezovanje v zvezi z zagotavljanjem prenosljivosti števil stroškovno naravnano,

nanaša samo na stroške, vezane na promet na preneseno številko, ali se nanaša tudi na oblikovanje tarif za stroške, ki jih imajo operaterji pri izpolnitvi zahteve za prenos številke?

- b) Ali je treba člen 30(2) Direktive [o univerzalnih storitvah] – če se nanaša samo na stroške medomrežnega povezovanja, vezane na promet na preneseno številko – razlagati tako, da:
- i) operaterjem omogoča, da se prosto dogovarjajo o komercialnih pogojih storitve in da državam članicam prepoveduje, da za podjetja, ki imajo obveznost zagotavljanja storitve prenosljivosti številke, *ex ante* določijo komercialne pogoje glede storitev v zvezi z izpolnitvijo zahteve za prenos?
 - ii) državam članicam ne prepoveduje, da *ex ante* določijo komercialne pogoje za navedeno storitev za operaterje, za katere je bilo ugotovljeno, da imajo znatno tržno moč na danem trgu?
- c) Ali je treba člen 30(2) Direktive [o univerzalnih storitvah] – če ga je treba razlagati tako, da vsem operaterjem nalaga obveznost stroškovne naravnosti, kar zadeva stroške prenosa številke – razlagati tako, da nasprotuje:
- i) nacionalnemu regulativnemu ukrepu, ki za izračun stroškov določa posebno metodo izračuna?

- ii) nacionalnemu ukrepu, ki *ex ante* določa porazdelitev stroškov med operaterji?

- iii) nacionalnemu ukrepu, ki nacionalni regulativni organ pooblašča, da *ex ante* za vse operaterje in za določeno obdobje določi najvišji znesek pristojbin, ki jih operater dajalec številke lahko zahteva od operaterja prejemnika številke?

- iv) nacionalnemu ukrepu, ki operaterju dajalcu številke daje pravico uporabe tarif, ki jih določi nacionalni regulativni organ, pri čemer ga odveže obveznosti, da dokaže, da so tarife, ki jih uporablja, naravnane na njegove stroške?

2. Kar zadeva pravico do pritožbe iz člena 4 [Okvirne] direktive:

Ali je treba člen 4(1) [Okvirne] direktive razlagati tako, da mora biti organu, ki je določen za obravnavanje pritožb, omogočeno, da razpolaga z vsemi informacijami, ki so potrebne za to, da lahko primerno upošteva vsebino same zadeve, skupaj z zaupnimi informacijami, na podlagi katerih je nacionalni regulativni organ sprejel odločbo, ki je predmet pritožbe?“

Vprašnji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

Prvi del prvega vprašanja

- 20 V prvem delu prvega vprašanja predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali oblikovanje cen za medomrežno povezovanje v zvezi z zagotavljanjem prenosljivosti števil, kot je navedena v členu 30(2) Direktive o univerzalnih storitvah, poleg stroškov prometa zadeva tudi stroške vzpostavitve.
- 21 Družbi Mobistar in Belgacom Mobile ter IBPT, Komisija Evropskih skupnosti ter ciprska in litovska vlada zatrjujejo, da določbe navedenega člena 30(2) zadevajo samo stroške, vezane na promet na preneseno številko, ne pa stroškov, ki nastanejo zaradi izpolnitve zahteve za prenos števil med mobilnimi operaterji.
- 22 Nasprotno družba Base ter italijanska vlada in vlada Združenega kraljestva menijo, da oblikovanje cen za medomrežno povezovanje iz tega člena zajema vse storitve, ki so povezane z zagotavljanjem prenosljivosti števil, za katere imajo operaterji pravico zahtevati nadomestilo.
- 23 Uvodoma je treba poudariti, da pojem prenosljivost števil zajema storitev, ki naročniku mobilne telefonije omogoča, da v primeru zamenjave operaterja obdrži isto telefonsko številko.

- 24 Pogoji za zagotavljanje te storitve so, da so platforme med operaterji skladne, da je številka naročnika prenesena z enega operaterja na drugega in da tehnične operacije dovoljujejo usmerjanje telefonskih klicev na preneseno številko.
- 25 Namen prenosljivosti številke je odstranitev ovir proste izbire potrošnikov zlasti med mobilnimi operaterji in tako zagotavljanje razvoja učinkovite konkurence na trgu telefonskih storitev.
- 26 Da bi bili ti cilji doseženi, je zakonodajalec Skupnosti v členu 30(2) Direktive o univerzalnih storitvah določil, da nacionalni regulativni organi zagotovijo, da je oblikovanje cen za medomrežno povezovanje v zvezi z zagotavljanjem prenosljivosti številke stroškovno naravnano in da morebitne neposredne pristojbine za naročnike nimajo zaviralnega učinka na uporabo teh zmogljivosti.
- 27 Razlaga, po kateri naj se ta določba ne bi nanašala na stroške vzpostavitve, pa bi bila v nasprotju s ciljem in z namenom Direktive o univerzalnih storitvah in bi lahko omejila njen polni učinek s stališča zagotavljanja prenosljivosti.
- 28 Stroški vzpostavitve so namreč velik del stroškov, ki jih operater prejemnik številke lahko neposredno ali posredno prenese na naročnika, ki želi uporabiti storitev prenosljivosti svoje mobilne številke.

29 Če taki stroški ne bi bili predmet nadzora, ki ga določa člen 30(2) Direktive o univerzalnih storitvah, bi v primeru, če bi jih operaterji dajalci številke – zlasti tisti, ki so že uveljavljeni na trgu in imajo veliko strank – določili na previsoki ravni, potrošnike lahko odvrčali od uporabe te storitve oziroma bi jo dejansko skoraj povsem onemogočili.

30 Torej je treba na prvi del prvega vprašanja odgovoriti, da oblikovanje cen za medomrežno povezovanje v zvezi z zagotavljanjem prenosljivosti številk iz člena 30(2) Direktive o univerzalnih storitvah zadeva stroške prometa prenesenih številk in stroške vzpostavitve, ki jih imajo mobilni operaterji pri izpolnitvi zahteve za prenos številke.

Drugi in tretji del prvega vprašanja

31 Glede na odgovor na prvi del prvega vprašanja je treba odgovoriti le še na tretji del tega vprašanja.

32 Predložitveno sodišče z njim v bistvu sprašuje, ali nacionalni regulativni organi lahko vnaprej določijo najvišje cene za vse mobilne operaterje z uporabo teoretičnega modela stroškov.

33 Najprej je treba poudariti, da člen 30(2) Direktive o univerzalnih storitvah nacionalnim regulativnim organom nalaga, naj zagotovijo, da operaterji cene oblikujejo glede na svoje stroške, poleg tega pa da cena ne deluje odvrčalno na potrošnika.

- 34 Ko je ugotovljeno, da je oblikovanje tarif stroškovno naravnano, navedena odločba nacionalnim organom podeljuje določeno mero proste presoje pri ugotavljanju položaja in določitvi metode, ki se jim zdi najprimernejša za zagotovitev popolne učinkovitosti prenosljivosti, tako da potrošnikov ne odvrča od uporabe te storitve.
- 35 Treba pa je ugotoviti, da nacionalni regulativni organi v obravnavanem primeru navedene mere proste presoje niso prekoračili. Metodo za določanje najvišjega zneska cene, kot je ta, ki so jo belgijski organi izbrali v obravnavanem primeru, je namreč mogoče šteti za združljivo s členom 30(2) Direktive o univerzalnih storitvah pod pogojem, da je novim operaterjem dana učinkovita možnost, da izpodbijajo uporabo najvišjih cen s strani operaterjev, ki so že dejavni na trgu, in sicer tako, da dokažejo, da so te cene previsoke v primerjavi s strukturo stroškov teh operaterjev.
- 36 Tako iz navedenega izhaja, da Direktiva o univerzalnih storitvah načeloma ne nasprotuje temu, da pristojni nacionalni organi vnaprej določijo najvišje cene za vse mobilne operaterje z uporabo teoretičnega modela stroškov.
- 37 Glede na navedeno je treba na tretji del prvega vprašanja odgovoriti tako, da člen 30(2) Direktive o univerzalnih storitvah ne nasprotuje sprejetju nacionalnega predpisa, kot je ta, ki je predmet obravnave v postopku v glavni stvari, ki vnaprej in z uporabo teoretičnega modela stroškov določa najvišje cene, ki jih iz naslova stroškov vzpostavitev operater dajalec številke lahko zahteva od operaterja prejemnika številke, če je oblikovanje tarif stroškovno naravnano tako, da potrošnikov ne odvrča od uporabe te storitve prenosljivosti.

Drugo vprašanje

- 38 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali iz člena 4 Okvirne direktive izhaja, da mora neodvisni organ iz te določbe, kot je predložitveno sodišče, razpolagati z vsemi podatki, ki so potrebni za presojo o utemeljenosti pritožbe, o kateri odloča, skupaj s podatki, ki so v skladu z ureditvijo, ki se uporablja na področju poslovne tajnosti, zaupni.
- 39 Iz predložitvene odločbe izhaja, da se IBPT sklicuje na dolžnost varovanja zaupnosti, ki jo ima na podlagi svojega statuta, določenega z zakonom z dne 17. januarja 2003.
- 40 V zvezi s tem je treba poudariti, da mora biti organu, ki je v skladu s členom 4 Okvirne direktive pristojen za odločanje o pritožbah zoper odločbe nacionalnega regulativnega organa, omogočeno, da razpolaga z vsemi informacijami, ki so potrebne za to, da lahko ob popolnem poznavanju dejanskega stanja razsodi o utemeljenosti teh pritožb, skupaj z zaupnimi informacijami. Varstvo takih informacij in poslovnih tajnosti pa mora biti kljub temu zagotovljeno in prilagojeno tako, da je usklajeno z zahtevami učinkovitega pravnega varstva in s spoštovanjem pravic do obrambe strank v sporu.
- 41 Iz člena 4(1) Okvirne direktive izrecno izhaja, da mora pravica do pritožbe, ki jo lahko uporabi vsak uporabnik ali izvajalec storitev zoper odločbe nacionalnega regu-

lativnega organa, ki ga zadevajo, temeljiti na učinkovitem pritožbenem mehanizmu, ki omogoča, da se vsebina zadeve primerno upošteva.

42 Poleg tega, člen 5(3) iste direktive določa, da je v okviru izmenjave informacij med nacionalnimi regulativnimi organi in Komisijo informacije, za katere navedeni organi menijo, da so zaupne, mogoče sporočiti Komisiji, ki pa mora tako zaupnost zagotoviti.

43 Zato je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 4 Okvirne direktive razlagati tako, da mora organ, ki je določen za obravnavanje pritožb zoper odločbe nacionalnih regulativnih organov, razpolagati z vsemi informacijami, ki so potrebne za presojo o utemeljenosti pritožbe, skupaj z morebitnimi zaupnimi informacijami, ki so jih navedeni organi upoštevali pri sprejetju odločbe, ki je predmet pritožbe. Kljub temu pa mora ta organ zagotoviti zaupno obravnavanje zadevnih podatkov, pri čemer mora spoštovati zahteve učinkovitega pravnega varstva in zagotavljati spoštovanje pravic do obrambe strank v sporu.

Stroški

44 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

1. **Oblikovanje cen za medomrežno povezovanje v zvezi z zagotavljanjem prenosljivosti številke iz člena 30(2) Direktive 2002/22/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o univerzalni storitvi in pravicah uporabnikov v zvezi z elektronskimi komunikacijskimi omrežji in storitvami (Direktiva o univerzalnih storitvah) zadeva stroške prometa prenesenih številke in stroške vzpostavitve, ki jih imajo mobilni operaterji pri izpolnitvi zahteve za prenos številke.**
2. **Člen 30(2) Direktive 2002/22 ne nasprotuje sprejetju nacionalnega predpisa, ki določa posebno metodo za izračun stroškov in ki vnaprej ter z uporabo teoretičnega modela stroškov določa najvišje cene, ki jih iz naslova stroškov vzpostavitve operater dajalec številke lahko zahteva od operaterja prejemnika številke, če je oblikovanje tarif stroškovno naravnano tako, da potrošnikov ne odvrača od uporabe te storitve prenosljivosti.**
3. **Člen 4 Direktive 2002/21/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o skupnem regulativnem okviru za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (okvirna direktiva) je treba razlagati tako, da mora organ, določen za obravnavanje pritožb zoper odločbe nacionalnih regulativnih organov, razpolagati z vsemi informacijami, ki so potrebne za presojo o utemeljenosti pritožbe, skupaj z morebitnimi zaupnimi informacijami, ki so jih navedeni organi upoštevali pri sprejetju odločbe, ki je predmet pritožbe. Kljub temu pa mora ta organ zagotoviti zaupno obravnavanje zadevnih podatkov, pri**

čemer mora spoštovati zahteve učinkovitega pravnega varstva in zagotavljati spoštovanje pravic do obrambe strank v sporu.

Podpisi